

"De la Someș pan' la mare, din tren țara-i o splendoare"

Călătoria cu trenul a fost și va fi pentru mine și pentru mulți iubitori ai acestui mijloc de transport, o aventură palpitantă, o experiență ce poate fi pigmentată și cu romantism. Mai mult decât a parcurge distanțe mai mici sau mai mari pentru anumite destinații impuse în dinamica vieții, călătoria cu trenul ne creează un confort și o liniște interioară care generează momente de meditație și reverie. În goana trenului, de la fereastră admirăm peisaje mirifice, alternări de deal, vale, munte sau câmpie, care compensează multe neîmpliniri cotidiene și ne sensibilizează.

Glasul roților de tren devine uneori simbolul unor emoții puternice, anticipând o revedere sau un gest romantic între îndragostiți. În tren de multe ori, în special pe distanțe lungi efectuate în timpul concediilor, întâlnești persoane diferite, o lume eterogenă, provenită din numeroasele zone istorice ale țării noastre, oferindu-ni-se ocazii inedite de a cunoaște psihologia oamenilor de pretutindeni, sau de a întemeia prietenii de durată.

Având în vedere diversitatea reliefului țării noastre, și rețeaua vastă de căi ferate întinse pe teritoriul ei, fiecare călătorie are un farmec aparte, deoarece drumul de fier străbate peisaje de o frumusețe aparte, fie că străbatem zonele montane, cu defilee, viaducte, tuneluri și culmi semețe, fie câmpiile.

Eu, ca și locuitor în nordul țării, în orașul Baia Mare, am avut privilegiul ca plecând spre mare, să străbat țara de la un capăt la altul cu trenul care are cel mai lung traseu (Satu Mare – Mangalia).

În drumul meu, am străbătut pe rând Podișul Someșan, pe urmă am trecut în culoarul Mureșului, defileul Deda-Toplita, depresiunile est-transilvănene cu peisajul dominat de brazi falnici tipic zonelor răcoroase, iar apoi ultimul "obstacol" după ce am trecut de frumosul oraș Brașov, este Valea Prahovei, străjuită de maiestuoșii Bucegi, unde pe falnicul pisc Caraiman, monumentul "Crucea Eroilor" domină peisajul deosebit. Odată "coborâți" la câmpie peisajul se schimbă, dar rămâne la fel de fascinant. Un spațiu infinit, care în aparență este monoton privirii, este străbătut într-un ritm alert ce contrastează cu liniștea întinderilor nesfârșite, mărginite de linia azurie a orizontului, iar localitățile răsfirate, se pierd printre vastele lanuri aurii. Spre sfârșitul călătoriei, parcurgem grandioasele poduri dunărene, unde ne întâmpină statuile dorobanților care păzesc podul "Anghel Saligny" de peste un secol; aceste poduri fac trecerea spre meleagurile dobrogene, înverzite de vastele lanuri cu viță de vie, sau floarea sarei, scăldate în soarele dimineții. În final, zărim litoralul, unde marea ne întâmpină cu a ei măreție, și încheie o călătorie de neuitat.

Deși în prezent, datorită timpurilor și dinamicii vieții, trenul a intrat puțin în umbră față de vremurile de odinioară, pentru mine rămâne mijlocul de transport preferat și sigur, pe care îl voi alege mereu pentru a mă duce la orice destinație.